

На прагот на 2026 година, кога времето повторно нè става пред огледалото на сопствената совест, прашањето не е само што да ѝ посакаме на Македонија, туку и што сме **ние** подготвени да направиме за да таа желба стане реалност. Нашата храброст, нашата истрајност и нашата способност е да учиме од сопствените грешки, зашто државата сме сите ние.

На Македонија во 2026 година ѝ посакуваме **враќање**. Да се вратат тие што со полни автобуси и билети во еден правец заминаа – не затоа што не ја сакаа татковината, туку затоа што таа не знаеше или не можеше да им даде шанса. Да се вратат со искуство, знаење и желба да градат, а државата да ги пречека не со сомнеж, туку со отворени врати и јасни услови за достоинствен живот. Народ без враќање станува народ без

иднина.

На Македонија ѝ посакуваме **повеќе раѓања и повеќе детска радост**. Да се слуша плачот на новороденчињата во породилиштата, но и смеата на децата во дворовите. Да се врати детскиот џагор на секоја улица и во секое маало – звукот што значи живот, надеж и продолжение. Да не ги броиме затворените училишта, туку новоотворените паралелки. Да се полнат училиштата со деца, а не со статистики за иселување и демографски пад.

Да стане нормално младите семејства да планираат иднина во Македонија, без страв дали ќе имаат работа, градинка, училиште и здравствена заштита. Да не биде храброст да се остане, туку логичен избор. Зашто држава во која се раѓаат деца е држава што верува во утрешниот ден.

На Македонија во 2026 година најнапред ѝ посакуваме **вистина**. Да се соочиме со тоа што било погрешно, што било украдено, што било предадено и што било премолчено. Само народ што има храброст да ја погледне вистината во очи може да гради иднина. Без вистина, секоја надеж е лажна, а секој напредок – привремен.

На Македонија ѝ посакуваме **правда што не застанува пред имиња и функции**. Во 2026 година, Македонија заслужува држава во која никој не е над законот, а правдата не е бавна, селективна или глува.

На македонските граѓани им посакуваме **достоинствен живот од сопствениот труд**. Да не ја мерат иднината според тоа кој автобус ќе го фатат за странство, туку според тоа што можат да изградат дома. Да не заминуваат од нужда, туку да остануваат од избор.

Ниту еден народ не смее да се помири со тоа најдобрите години и најдобрите луѓе да му заминуваат како статистика.

На Македонија ѝ посакуваме **економија што создава, а не само преживува**. Држава што ги поддржува малите и средни претпријатија, земјоделецот, занаетчијата, младите

претприемачи. Да престанеме да бидеме земја на увоз и потрошувачка, а да станеме земја на производство, знаење и иновации.

На македонските граѓани им посакуваме **обединетост**. Да се разликуваме во ставовите, но да не се мразиме. Да дебатираме жестоко, но да не се делиме. Да разбереме дека патриотизмот не е навреда кон другиот, туку одговорност кон татковината.

Македонија не смее повеќе да биде заложник на вештачки поделби создадени за туѓи интереси.

На Македонија ѝ посакуваме **самопочит**. Да престане да се извинува за своето постоење, за своето име, јазик и идентитет. Почитта од другите доаѓа само тогаш кога прво се почитуваме самите себеси. Држава што постојано клечи не добива почит, туку нови услови и понижувања. Во 2026 година, Македонија мора да говори исправено, мирно, но цврсто.

На младите им посакуваме **перспектива и причина да веруваат**. Да не растат со чувство дека успехот зависи од партиска книшка или врски, туку од знаење, труд и интегритет. Млад човек што верува во својата држава е најсилната инвестиција што една нација може да ја направи.

На постарите генерации им посакуваме **почит и сигурност**. Да не бидат заборавени, понижени или сведени на статистика. Тие го носеа товарот на транзицијата, на кризите и на неправдите. 2026 година треба да биде година во која ќе се врати чувството дека државата не ги напушта оние што ја граделе.

На Македонија ѝ посакуваме **институции што работат, а не служат**. Администрација што е сервис, а не пречка. Образование што создава критички умови, а не послушници. Здравство што лекува, а не исцрпува.

На Македонија и на македонските граѓани им посакуваме **надеж што не е наивна, туку заслужена**. Надеж изградена

врз реални промени, а не празни ветувања. Надеж што знае дека патот нема да биде лесен, но дека вреди.

Нека 2026 година биде година во која ќе почнеме да живееме како народ што верува во себе. Не совршено, но чесно. Не без проблеми, но со јасна насока. Не со страв, туку со достоинство.

Македонците од Пиринска и Егејска Македонија, од Мала Преспа и Гора, како и нашите сонародници во дијаспората, нека ја чуваат и негуваат македонската култура, јазик и традиција, и нека ги воспитуваат своите деца со љубов кон корените, за никогаш да не згасне споменот на татковината што живее во срцето.

Како граѓани и како народ, на Премиерот Христијан Мицкоски и на Владата што ја предводи, им посакуваме храброст да носат тешки, но исправни одлуки, сила и трпение да ги слушаат граѓаните и истрајност да не отстапуваат од ветувањата дадени пред народот.

Да имаат сила да расчистуваат со корупцијата без селективност, да создадат држава во која ќе се верува, а не од која ќе се бега. Им посакуваме успех – затоа што нивниот успех ќе биде успех на сите нас во Македонија.

И на крај, во 2026 година, сите ние треба да застанеме пред сопственото огледало. Тивко, без изговори и без обвинувања кон другите. Да се запрашаме не само што ни дала државата нам, туку и што **секој од нас придонел за неа**. Зашто Македонија нема да се изгради сама.

Кога ќе разбереме дека татковината не е туѓа обврска, туку **наша заедничка одговорност**, тогаш 2026 година може навистина да биде почеток на ново поглавје за нас самите.

Тоа ѝ го посакуваме на Македонија. И тоа, пред сè, си го должиме самите на себе.

